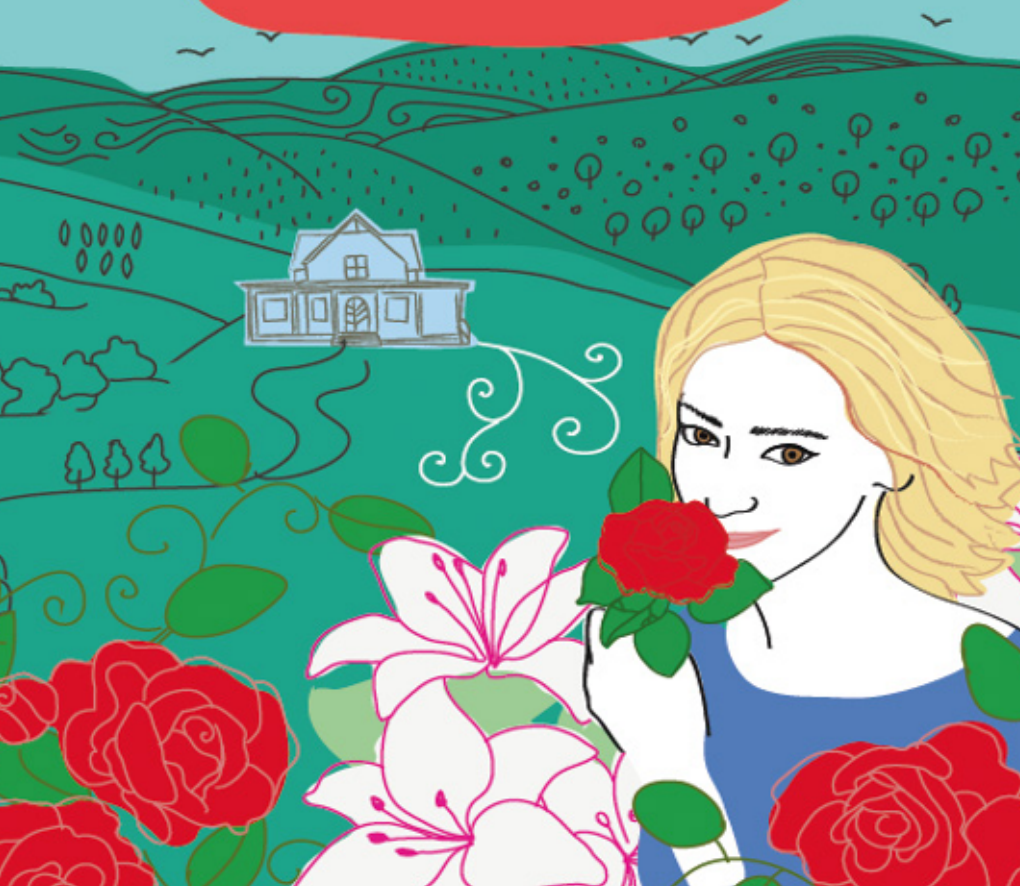

Hotýlek v údolí Loiry

Helen Pollardová

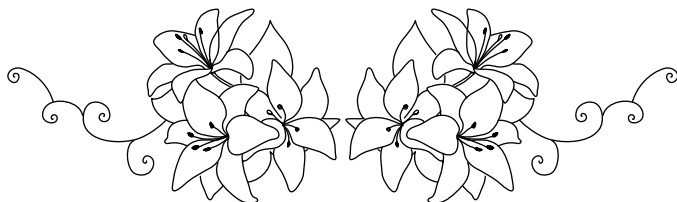

*Holílek
v údolí Loiry
Helen Pollardová*

Hotýlek v údolí Loiry

Helen Pollardová

Přeložila Zora Šichová

Czech edition © Argo, 2018

THE LITTLE FRENCH GUESTHOUSE © Helen Pollard, 2016

Translation © Zora Šichová, 2018

Cover illustration © Gabriela Ryšková, 2018

ISBN 978-80-257-2402-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-2499-6 (e-kniha)

*Davidovi,
mé lásce, mému nejlepšímu příteli, mé skále*

Kapitola první

Strašně ráda bych vám tu scénu popsala tak, jak se odehrává ve filmech. Určitě víte, co tím myslím. Hlavní hrdinka stojí s hrdě vztyčenou hlavou a překypuje potlačovaným vztekem. Publikum nahlas vydechne spokojeností, když svému milenci uštědří mlskavou facu přes celý obličej a vzápětí teatrálně, nicméně však důstojně opouští scénu.

Věřte mi, že do důstojnosti jsem měla daleko. Stála jsem tam jako opářená a třásla se po celém těle. Vztek a adrenalin se mnou proháněly jako zběsilý chrt a ve snaze najít vhodná slova jsem naprázdno zavírala a otevírala ústa. Vlastně jakákoli slova. I samostatné citoslovce vyjadřující pobouření by stačilo, ale jediné, co ze mě vypadlo, bylo žalostné vyjeknutí.

„Emmy, není to tak, jak to vypadá,“ zablekotal Nathan, přestože to rozhodně nemohlo být jinak, než jak to vypadalo. Výjev, který se mi zjevil před očima, když jsem vpadla do dveří, byl naprosto barvitý a zcela jasný. Dokonce i on musel vědět, jak nepřesvědčivě a chabě jeho tvrzení zní. Potýkal se s páskem a pošramocenou důstojností a zkusil to znovu: „My jsme jen... Chci říct, nečekal jsem, že...“

Spustila jsem tirádu ukřivděné ženy, jako kdyby mi někdo podstrčil scénář mizerného cajdaku.

„To jistě ne, na to bych vsadila krk, žeš nečekal, že sem...“ V zadní části mozku se mi tlumeně rozezněl výstražný zvonek, ale já ho ignorovala. „Jak jsi mohl? Ty jeden záletnej zmetku! Nemůžu uvěřit, žeš...“ Drnčení zvonku bylo čím dál hlasitější a neodbytnější a přesouvalo se do centra mého vědomí. „Sakra!“ S pocitem viny jsem sebou škubla, když jsem si uvědomila, proč jsem se vlastně hnala celou tu cestu až sem nahoru.

„Glorie, musíš zavolat sanitku. Obávám se, že Ruperta ranila mrtvice.“

„Cože?“ Glorie, která si tou dobou urovnávala oblečení, zmateně vstřebávala náhlou změnu tématu.

„Rupert. Tvůj manžel, vzpomínáš? Mrtvice. Sanitka.“ Šťouchla jsem ji do paže plné náramků, abych zjistila, jestli jí ještě vůbec funguje mozek, nebo zda snad sex s mým přítelem nebyl daleko velkolepější, než za jaký jsem ho považovala já.

„Panebože. Panebože.“ Mé sdělení si konečně probojovalo cestu k jejím chtičem pomateným mozkovým buňkám. „Kde je?“

„V kuchyni.“ Vyдалa jsem se směrem ke schodišti a můj mozek vděčně přijal možnost zaměstnat se naléhavostí dané situace a odsunul do pozadí obraz sexuálních hrátek Nathana s Glorií na střešní terase. Zcela překvapivě se momentálně vyskytlo něco důležitějšího, co zavdávalo důvod k obavám.

„Jak to myslíš, mrtvice?“ vykřikovala Glorie za mými zády. „Proč jsi sakra tu sanitku nezavolala sama?“

„Chtěla jsem, ale pak jsem si uvědomila, že neznám číslo a že nejsem ve francouzštině až tak kovaná,“ odpověděla jsem přes rameno. „Napadlo mě, že bude rychlejší, když to uděláš ty. Netušila jsem, že budeš mít tak napilno.“

„Proboha, Emmy. Vždyť touhle dobou už může být mrtvý.“

Měla pravdu – už klidně mohl být mrtvý –, ale když jsme vběhli do kuchyně, byl Rupert, k mé nesmírné úlevě, stále při vědomí a seděl opřený o stěnu ve stejné poloze, v jaké jsem ho zanechala. Postarala jsem se o něj, jak nejlíp jsem dovedla, ale nepočítala jsem s tím, že ztratím drahocenné minuty oním melodramatem na střeše. Vůbec si neumím představit, jak bych se teď cítila, kdyby tou dobou dodýchal.

Sledovali jsme s Nathanem odjíždějící sanitku, a jakmile odezněla prvotní panika, na mysl se mi v odpudivých, pronikavě barvitých

podrobnostech začaly neúprosňe drát výjevy, které jsem odsunula do pozadí.

Sedíme ve čtyřech u večere v hotýlku, dobře se bavíme, smějeme se. Glorie odchází, že „si potřebuje zavolat“. Nathan oznamuje, že si jen odskočí na záchod – „omlouvám se, mám trochu rozbouraný žaludek.“ Nad sklenkou vína debatujeme s Rupertem o nosných myšlenkách mých oblíbených filmů. Náhle začne Rupert lapat po dechu, zbledne a zpopelaví v obličeji a k hrudníku si přitiskne ruku, na jejímž hřbetě mu naběhnou žíly. Pak se celý zkroucí a padá z barové stoličky na podlahu. Srdce mi buší jako šílené a hlava se mi může rozskočit usilovným pátráním po střípcích znalostí první pomoci. Funím a lapám po dechu, jak se snažím Ruperta usadit do čehosi, o čem se domnívám, že je ta správná pozice pro stížené mrtvici.

A potom ten příšerný okamžik, kdy sahám po telefonu, jen abych si uvědomila, že nemám sebemenší tušení, jaké číslo mám vytočit pro přivolání sanitky, a že má hluboko v paměti zasunutá školní francouzština zdaleka nestačí na to, abych se na něj zeptala. Volám na Glorii, ale odpovídá je mi ticho. Ze svého pokoje se neozývá. V jakési podivné předtuše, že by si třeba mohla, i když pravděpodobnost je malá, jít zavolat na čerstvý vzduch, běžím nahoru, přes podestu až na střešní terasu... A pak ta scéna jako ze zlého snu. Gloriiiny nohy pevně obemykající Nathanův pas. Vrcholná zrada.

Po pouhých čtyřech dnech dovolené odváží našeho hostitele narychlo přivolaná sanitka a já nacházím svého přítele v nemístném spojení s paní domu.

Zadní světla záchranky zmizela z dohledu, zahradní domky roztroušené za hranicí dvora zahalila tma a po celém pozemku se rozhostilo mrtvolné ticho. Vzdálený pět kilometrů od nejbližšího města a s pouhou hrstkou venkovských domků a statků v přílehlém sousedství byl hotýlek *La Cour des Roses* během dne, kdy bylo

slyšet jen bzучení včel a kvokání slepic, idylicky poklidný, ale ještě jsem si nestihla zvyknout na ten naprostý klid v noci. Nikde ani slechu po rachotu nepřetržitého provozu, halasných skupin-kách opilých mladíků vracejících se z hospod, nikde žádný hluk vytvářející pozadí městského života, na který jsem byla zvyklá z domova.

Zachvěla jsem se, zavřela venkovní dveře a zamířila zpátky do velké kuchyně dřívějšího venkovského statku. Na stole z borovicového dřeva stály vedle osychajících zbytků naší večere sklenky s nedopitým vínem. Barová stolička, z níž se Rupert zřítíl, ležela povalená na boku. Zvedla jsem ji.

Zhluboka jsem vydechla, vypustila vzduch zadržovaný v tom nejzazším koutku plic a zvažovala své možnosti. Měla bych ječet a řvát? Nebo bych měla zůstat klidná a chápající?

Jak se ukázalo, ani zbýla na tom nezáleželo. Nathan prošel kuchyní a beze slova se vydal ke schodům. Zcela vyvedená z míry jsem ho následovala nahoru do našeho pokoje, kde se začal svlékat, zády otočený ke mně, takže jsem neměla možnost pohlednout mu do očí. Když si sundal džíny, nedávno stažené za jiným účelem, míra mé trpělivosti přetekla.

„Tohle je směšný, Nathane. Musíme si promluvit.“

„Em...“

Bytostně jsem nesnášela, když mi říkal *Em*. Jako bych nebyla víc než jen iniciála, jedna hláska.

„To se na mě, proboha, nemůžeš aspoň podívat?“

Pomalou a neochotně se otočil, ale jeho pohled se s mým nese-tkal, ustrnul v blízkosti mého levého ucha.

„O co jde?“

„Jak se můžeš ptát, o co jde? Nemyslíš, že bychom si měli pro-mluvit o tom, co se stalo?“

„Ne, nemyslím, ne dneska večer.“ Konečně se na mě podíval zpřímá, ale ten pohled byl mnohem víc zneklidňující, než když se

očnímu kontaktu vyhybal. Z jeho očí jsem nedokázala vůbec nic vyčíst. Ani lítost, ani lásku, ani zoufalství. Prostě nic.

„Proč ne?“ naléhala jsem.

„Protože je pozdě a já jsem unavenej, proto.“

„No jistě, to se klidně vsadím, unavený musíte být oba – ty i Glorie!“

„Proboha živýho, Emmy, přestaň se chovat tak příšerně dětinsky.“

„Já že se chovám dětinsky?“ Nevěřicně jsem na něj zírala. „Jak tohle můžeš vůbec vyslovit? Já jsem ta, která si chce promluvit, jako dospělá. To ty se chováš dětinsky!“

S náznakem netrpělivosti si projel rukou vlasy. „Na rozpoznání toho, že půl jedný v noci není úplně ta nejvhodnější doba na vážnou debatu, není nic dětinskýho.“

„Nemluv se mnou, jako by mělo jít o nějaký podělaný obchodní jednání! Chci vědět, jaký pro to máš vysvětlení!“

V očích se mu objevil výraz šťvané zvěře, který mě vylekal. Neměl by se cítit jako šťvaná zvěř, pomyslela jsem si. Měl by mít potřebu vysvětlovat, omlouvat se, a ze všeho nejlíp se pokorně lísat. Ta jeho mírná, klidná povaha, která se mi jevila tak příjemně nechlapácká, když jsme se poprvé setkali, mi najednou začala lézt na nervy.

„Posloucháš mě, Nathane?“

Zamračil se. „Tenhle tón si odpusť, Em. Nejsi moje máma.“

Přerývaně jsem vydechla, namíchnutá hned z několika důvodů. Jednak jak opětovně použil tu ztracenou jedinou samohlásku, místo aby mě oslovil jménem. Pak jeho náhled, že kdyby ho na rozdíl ode mě vyslýchala jeho matka, bylo by to v pořádku. Ale nejvíc mě vytočilo nesnesitelné pomyšlení, že bych měla být srovnávána s tou nabubřelou, všudypřítomnou, nenávistnou babiznou. Připomínka, že se nakonec ukázalo, že nejsem až tak stejná jako jeho matka, jak doufal.

„Ne, *nejsem* tvoje máma, díkybohu. Ale jelikož jsme společně sdíleli posledních pět let života, domnívám se, že mám právo se zeptat, co proboha živýho tě vedlo k tomu, abys šukal s tou... s tou nymfomankou? Vždyť je přinejmenším o deset let starší než ty!“

Naježil se. „O tom silně pochybuju. A navíc mi není jasný, co to má společného s věkem. Rupertovi už určitě táhne na šedesát, takže bych začal tím, že mezi nima je dost velké věkové rozdíly.“

„To jistě je, a jen se podívej, jak *skvěle* jim to funguje,“ odsekla jsem, na což Nathan projevil alespoň tolik slušnosti, že se zatvářil rozpačitě. „Každopádně, my tady neprobíráme klady a zápory Rupertova a Gloriina manželství. Bavíme se o faktu, že jsi měl sex s jednou jeho polovinou.“

Nathan se zamračil. „Hele, moc jsem... moc jsem toho vypil.“ Pokrčil rameny, jako kdyby tohle mělo být naprosto uspokojivé ukončení celé té záležitosti.

Pátrala jsem v jeho obličeji po stopách onoho zábavného, laskavého a svým uhlazeným způsobem hezkého muže, s nímž jsem žila, ale jediné, co jsem viděla, byl vzdorovitý puberták napasovaný ve třiatřicetiletém těle, který věděl, že se zachoval nepatřičně, ale nedokázal v sobě najít odvahu to přiznat.

„Jako důvod nedostatečný.“ Potrásla jsem hlavou tak prudce, až to zabolelo. „Lidi spolu nemají sex jen proto, že toho vypili přes míru. Kdybys nechtěl, tak sis ten zip nerozepnul.“

Nathan otevřel ústa k odpovědi, načež je zase beze slova zavřel. Nebylo pochyb, že si uvědomil, že nemá na svoji obhajobu co říct. Otočil se a zamířil do koupelny. Už jsem byla unavená z toho, jak se ke mně neustále otáčel zády.

„Neodcházej, Nathane,“ varovala jsem ho. „Ještě jsme neskončili.“

Ohlédl se přes rameno. „Tys možná neskončila, Emmy, ale já ano. Pro dnešní večer rozhodně. A jestli jsi to nepostřehla, k rozhovoru je zapotřebí dvou lidí.“

S tím odkráčel do koupelny a zavřel za sebou dveře. O jeho eskapádě už nepadlo ani slovo, byl slyšet jen zvuk tekoucí vody a vyplivování zubní pasty.

Vztekle jsem se začala svlékat, a když jsem si rozzuřeně rvla přes hlavu své oblíbené tričko, rupnulo ve švu. Výborně. Stála jsem ve spodním prádle uprostřed pokoje, vší silou se snažila uklidnit, aby to se mnou nesešlo, a pekelně jsem se soustředila, abych pravidelně dýchala. Když už jsem si byla jistá, že nebudu následovat Rupertova příkladu, celá jsem se vysvlékla, natáhla si na sebe plandavou noční košili a pak jsem s odporem upřela pohled na postel. Unaveným mozkem se mi honily výjevy vzájemně propleteného Nathana s Glorií.

Co to sakra dělám? Přeci není v žádném případě možné, abych si vedle Nathana lehla, jako by se nic nestalo. V téhle fázi jsem si nebyla jistá, jestli s ním vůbec ještě někdy chci sdílet postel.

Třeba bych se mohla přemístit do jiného pokoje – v tuhle chvíli nebyli v domě žádní další hosté. Nebo bych mohla přinutit Nathana, aby se odstěhoval on. Vzhledem k okolnostem by Glorie sotva mohla něco namítat.

Vyšla jsem na podestu a opatrně otevřela dveře pokoje těsně sousedícího s naším. Na posteli chybělo ložní prádlo. Můj průzkum dalších dvou místností odhalil to samé. Napadlo mě, že se pokusím najít nějaké povlečení a odstěhuju si všechny své věci. V jednom měl Nathan bezesporu pravdu, bylo hodně pozdě.

Ale měl by to být on, kdo se odstěhuje.

Když jsem se vrátila do našeho pokoje, stále ještě setrval v koupelně. Pravděpodobně se tam schovával. Nebo trucoval. Nebo obojí. Začala jsem sundávat povlečení. Jeden z nás by mohl mít prostěradlo, druhý povlečení.

Když se Nathan konečně zjevil, ohromeně zíral na ten zmatek. „Co to tady k sakru provádíš?“

„Já nic. To *ty* se stěhuješ do jiného pokoje.“

„V tuhle noční dobu? To si ze mě snad děláš srandu!“

Krev v žilách mi nepřijemně klokotala. „Řekla bych, že na týhle situaci je sotva něco srandovního, nebo máš jinej dojem?“

Byla jsem jím tak znechucená, že se mi chtělo dupat jako dvouleté dítě. S Nathanem jsme se hádali zřídka, ale v oněch ojedinělých chvílích, kdy k tomu došlo, zatvrzele odmítal nechat se do hádky vtáhnout. Zatímco já jsem díky genům své rusovlasé matky od povahy náchylná k rychlému vzplanutí, Nathan byl odborník na vyhýbání se střetům a nechával mé vášně vzplanout a uhasnout, aniž by se příliš zapojoval. Jeho klid a rozvážnost jsem tváří v tvář svým rozkolísaným náladám vždycky považovala za jednu z jeho dobrých stránek, jenže právě teď mi bylo jasné, že jenom schovává hlavu do písku v naději, že zítra to všechno vyšumí.

„Když o tom dneska nechceš mluvit, tak nechceš. Ale v mojí posteli spát *nebudeš*.“ Hodila jsem po něm jeho polštář a deku, ze skříně jsem vytáhla náhradní povlečení, které jsem po něm mrskla taky.

Jak tam tak nerozhodně stál s náručí plnou lůžkovin, napůl jsem očekávala, že se zeptá, proč by se měl stěhovat právě on. Moudře se rozhodl mlčet. Potřásaje hlavou otevřel dveře, vyklopýtal z nich a pokusil se je za sebou s prásknutím zavřít – gesto, jehož dopad ztratil na dramatickosti, když se mu do cesty přpletla deka.

Usadila jsem se na stoličce u toaletního stolku. Odlíčit, vyčistit, hydratovat. To, že si můj přítel užíval sex s cizí ženskou, ještě přeci neznamená, že bych se měla zanedbávat. Když jsem si důkladně vydrbala obličej, podívala jsem se na výsledek. Rudá a flekatá. Náhdera.

S jistým uchvacujícím odstupem jsem na sebe zírala. Kdybych pominula zarudnutí, které jsem si sama způsobila, nezdálo se mi, že bych na jednatřicet vypadala špatně. Můj mladistvý půvab by možná osvěžila trocha občasné kosmetické péče a melír by

pomohl zjasnit mé vlasy barvy myšího kožíšku, ale zas až tolik jsem se nelišila od té dívky, kterou Nathan před pěti lety při setkání u kopírky pozval na rande. Oproti tomu Glorie, jak jsem si stihla všimnout, byla se svými platinově obarvenými vlasy, vyplněnými drobnými vráskami a nasprejovaným opálením celá vyumělkovaná. Proč by měl spát s ní, když má mě?

Vyčistila jsem si zuby s poněkud větším zanícením, než na jaké byly moje dásně zvyklé, a zalezla jsem do postele, ač mi bylo jasné, že neusnu. Stále jsem nemohla uvěřit, že jsem Nathana načapala v tak choulostivé situaci a že si podle všeho myslí, že se nestalo nic natolik závažného, abychom to museli rozebírat. Jenže ono to celé vlastně bylo pro naše soužití v poslední době zcela příznačné.

Navenek vypadal náš život docela normálně. Ráno jsme vstali, odebrali se do práce a navečer se vrátili domů. Tam jsme kolem sebe kroužili a předstírali, že nemáme hlad, v naději, že se ten druhý nabídne, že něco uklohní, dokud to jeden z nás nevzdal a nevrazil do mikrovlnky hotové jídlo. Pak jsme se vyčerpaně usadili před telku. O sobotách „jsme“ nakupovali a uklízeli. Jinými slovy, já jsem nakupovala a uklízela, kdežto Nathan si náhle vzpomněl, že má nějaké pochůzky, které nesnesou odkladu, což obnášelo, že se stavil v nejbližším velkém počítačovém obchodě a tam si hrál s nejnovějšími serepetičkami. O nedělích jsme v posteli četli noviny, což jsem si užívala, a občas jsme zašli na návštěvu k jeho nebo k mým rodičům, utrpení, z něhož neměl radost ani jeden z nás, a bývalo zvykem, že jsme to odkládali tak dlouho, až jsme byli vypeskovaní jedním, případně oběma rodičovskými páry. Naše soužití se stalo tak jednotvárným, že jsem se často nudila.

Zákeřnější ale bylo, když jsem zaznamenala, že už si spolu skoro vůbec nepovídáme. Proměnili jsme se za pouhých pět let v jeden z těch párů, které jsme vídali v hospodě? V ten typ dvojic, které spolu proseděly celý večer a sotva prohodily slovo, protože si za ta léta už všechno řekly nebo nebylo o čem mluvit?